

ката снопи да върже. Следъ него се наредиха и другитѣ.

Койка съ синята кордела приличаше на раличка въ нивата; Магнева сочеше като подрумче по край снопитѣ; а Петъръ Габара съ бѣлия тулпанъ на глава, сякашъ орелъ бѣ кацналъ въ нивата. Стойко и Боянъ — сиви соколи; а леля Таня — сѣща патица.

И до като потъ чела имъ не ороси; до като кръстъ умора имъ не скоси — не вдигнаха тѣ глава на горе.

— Така се хлѣбъ, съ потъ на чело печели, — се обади Петъръ Габара, изправилъ се, бършейки чело съ кърпичка.

А Койка, успѣла презъ туй време да набере букетъ отъ ралички и макове, завтече се, забоди на всички цвѣте по гърди и дяволито се надсмѣя.

— Бояне, ха сега изпѣй една пѣсенъ, че да изкънти полето, — пожела Петъръ Габара.

Боянъ Андреевъ не се забави. Въ душата му отдавна се тѣнаникаше накупѣла пѣсенъ и мощния му гласъ се разнесе на гъсти вълни. . .

Той пѣеше :

Ой Добруджа, равна и широка,

Хубавъ роденъ край —

Душата ми винаги по тебе

Отъ обичъ страдай!

Ой, Дубруджа, равна и широка

Ти си дивенъ рай!

И всички въ единъ гласъ запѣха съ Боянъ Андреева. Нивята поеха пѣсенъта, далеченитѣ я отекнаха; а вършачката отмѣташе крила и стелѣше буйни откоси, по които вързачитѣ сърдечно тичаха, вържеха ги на тежки снопове и ги изправѣха по нивата, да ги обгрѣва слънцето, за да се спече зърното.

Изморенъ Петъръ Габара се изправи за отдихъ.